

Wijkverpleegkundige Shannon Terpstra

‘Schrijnende thuissituaties maakten tot nu toe de meeste indruk’

In de rubriek *Vers bloed* komen beginnende verpleegkundigen Maatschappij & Gezondheid aan het woord. Ditmaal Shannon Terpstra (27) die nog geen half jaar aan de slag is als wijkverpleegkundige bij Envida in Margraten. ‘Elke dag als ik door het heuvelachtige Limburg naar mijn cliënten rijd, voel ik me bevoorrecht dat ik in deze omgeving mag werken.’

Tekst:
Marieke
Rijsbergen

Hoe kwam je in de wijkverpleging terecht?

‘Na mijn laatste zwangerschap wilde ik geen onregelmatige diensten meer draaien in het ziekenhuis. Ik ben toen gaan werken bij een grote organisatie, maar na twee weken alweer vertrokken. Ik werd amper ingewerkt en zat grotendeels alleen op kantoor. Toen niet lang daarna Envida me aannam als wijkverpleegkundige, voelde dat als een warm bad.’

Hoezo?

‘De structuren zijn hier duidelijk en ik werd gekoppeld aan een buddy. Meteen in mijn eerste week heb ik zelf route gelopen. Ik kon altijd mijn collega’s bellen als ik iets niet wist of ergens mee zat. Wat doe je bijvoorbeeld met een cliënt die er niet is? Wachten of later terugkomen? Ik kreeg de tip het te melden bij de avonddienst. Die gingen nog even langs. Wat bleek? Meneer was wandelen toen ik voor zijn deur stond. Of wat doe je met iemand die te weinig drinkt, terwijl de huisarts pas een week later op

Marieke
Rijsbergen
is hoofd-
redacteur van
Tijdschrift
M&G en
freelance
journalist

Bio

Naam: Shannon Terpstra

Werkt bij: Envida Margraten

Opleiding: hbo-v, Hogeschool Zuyd

Is goed in? ‘Mensen doen bij mij vaak hun verhaal. Misschien omdat ik zelf ook makkelijk praat. Dan vertellen ze hoe eenzaam ze zijn of dat ze zich schamen voor hun stoma.’

Minder goed in? ‘Ik ben niet zo zakelijk en vind het lastig om persoonlijke verhalen af te kappen. Ik kan niet makkelijk zeggen: “ik moet naar de volgende cliënt!”’

bezoek komt. Dat bespraken we tijdens het teamoverleg. En daarom voel ik me dus nooit alleen hier.’

Wat is er zo mooi aan het vak wijkverpleging?

‘In het ziekenhuis miste ik diepgang, daar werk je met een patiënt die een ziektebeeld heeft. In de wijkverpleging zie je ook de mens achter de patiënt. En dat doe je in de thuissituatie. Waardoor je dichterbij de mensen staat en sneller contact maakt.’

Wat maakt tot nu toe de meeste indruk op je?

‘Schrijnende thuissituaties. Bijvoorbeeld cliënten of mantelzorgers die hulp weigeren of niet zien dat het niet goed gaat met ze. Ik kom nu bij iemand thuis die in een revalidatiecentrum zat en daarna naar een verpleeghuis zou gaan. Haar mantelzorger wil echter dat ze thuis woont. Wij zien dat zij verward is en slecht ter been. Ze loopt ook regelmatig rond met een volle katheterzak. Helaas kun je dan niet meer doen dan in gesprek blijven en de hulp bieden die ze wel willen.’

Waar sta jij over vijf jaar?

‘Ik zie wel wat er op mijn pad komt. In mijn achterhoofd zit de opleiding verpleegkundig specialist ouderenzorg. Ouderenzorg lijkt veel mensen saai, maar het is juist complex. Er is vaak sprake van multiproblematiek, comorbiditeit en eenzaamheid. Je moet vaak een hele puzzel maken om goede zorg te leveren. Dat vind ik heel interessant. Dus over vijf jaar werk ik zeker nog met ouderen!’ 🐦